TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2005. gada 14. jūlijā *

Lieta C-192/04

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Cour de cassation* (Francija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2004. gada 17. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2004. gada 26. aprīlī, tiesvedībā

Lagardère Active Broadcast, kas ir *Europe 1 communication SA* tiesību un saistību pārņēmēja,

pret

Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE),

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL),

otrs lietas dalībnieks —

Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision Europe 1 SA (CERT).

* Tiesvedības valoda — franču.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ross [*A. Rosas*], tiesneši E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents) un U. Lehmuss [*U. Lõhmus*],

ģenerāladvokāts A. Ticano [*A. Tizzano*],
sekretāre K. Štranca [*K. Sztranc*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2005. gada 2. martā,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Lagardère Active Broadcast* un *Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision Europe 1 SA (CERT)* vārdā — D. Le Prado [*D. Le Prado*], F. Menins [*F. Manin*] un P. Buverī [*P. Bouvery*], advokāti,

— *Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE)* vārdā — O. Dāvidsons [*O. Davidson*], advokāts,

— *Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL)* vārdā — H. Vails [*H. Weil*] un K. Mailenders [*K. Mailänder*], advokāti,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. Bodāra-Ermāna [*A. Bodard-Hermant*], pārstāvji,

— Vācijas valdības vārdā — A. Tīmane [*A. Tiemann*] un H. Kloss [*H. Klos*], pārstāvji,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — K. Benksa [*K. Banks*], pārstāve,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 21. aprīlī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvu 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 346, 61. lpp.), kā arī Padomes 1993. gada 27. septembra Direktīvu 93/83/EEK par dažu noteikumu saskaņošanu attiecībā uz autortiesībām un blakustiesībām, kas piemērojamas satelītu apraidei un kabeļu retranslācijai (OV L 248, 15. lpp.).

2 Šis prejudiciālais lūgums tika iesniegts saistībā ar tiesvedību starp *Lagardère Active Broadcast*, kas ir *Europe 1 communication SA* tiesību un saistību pārņēmēja (turpmāk tekstā — "*Lagardère* vai *Europe 1*"), un *Société pour la perception de la rémunération équitable* (turpmāk tekstā — "*SPRE*"), kā arī *Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH* (turpmāk tekstā — "*GVL*") par pienākumu samaksāt taisnīgu atlīdzību par skaņu ierakstu pārraidīšanu auditorijai caur satelītu, kā arī Francijā un Vācijā izvietotām retranslācijas iekārtām.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Saskaņā ar Direktīvas 92/100 8. panta 1. un 2. punktu:

"1. Dalībvalstis paredz izpildītājiem ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt raidīt bez vadiem un publiski izpildīt viņu priekšnesumus, izņemot gadījumus, ja šis priekšnesums ir jau pārraidīts priekšnesums vai arī tas izdarīts no fiksējuma.

2. Dalībvalstis paredz tiesības, kas nodrošina to, ka vienreizējo taisnīgo atlīdzību apmaksā lietotāji, ja komerciālos nolūkos publicētus skaņu ierakstus vai šādu skaņu ierakstu reprodukcijas izmanto raidīšanai bez vadiem vai kādiem publiskiem priekšnesumiem, un lai nodrošinātu to, ka šo atlīdzību savā starpā sadala attiecīgie izpildītāji un skaņu ierakstu producenti. [..]"

4 Direktīvas 93/83 preambulas sestajā apsvērumā ir noteikts:

"[..] autortiesību mērķiem pašreiz pastāv atšķirība starp atklātiem raidījumiem caur tiešās apraides satelītu un atklātiem raidījumiem caur telekomunikāciju satelītu; [..] pašlaik pastāvot individuālas uztveršanas iespējai un pieejamībai caur abiem satelītu veidiem, vairs nav pamatojuma šai atšķirīgajai juridiskajai attieksmei".

5 Atbilstoši Direktīvas 93/83 preambulas septītajam apsvērumam:

"[..] brīvu programmu apraidi turklāt kavē pašreizējā juridiskā nenoteiktība par to, vai apraide caur satelītu, kura signālus var tieši uztvert, ietekmē tiesības tikai raidīšanas valstī vai visās uztveršanas valstīs kopā [..]".

6 Minētās direktīvas trīspadsmitais preambulas apsvērums ir formulēts šādi:

"[..] tādēļ attiecībā uz programmu raidīšanu caur telekomunikāciju satelītiem ir jāizbeidz attieksmes atšķirības, kas pastāv dalībvalstīs, tā lai visā Kopienā būtiskais kritērijs ir, ka darbu un citu tiesību objektu atklāta raidīšana [tas, vai darbi un citi aizsargātie tiesību objekti tiek raidīti atklāti] [..]".

7 Direktīvas 93/83 preambulas septiņpadsmitajā apsvērumā ir noteikts:

"[..] attiecībā uz maksājumu apjomu, kas jāmaksā par iegūtajām tiesībām, pusēm būtu jāņem vērā visi apraides aspekti, tādi kā faktiskā auditorija, potenciālā auditorija un valodas versija".

8 Direktīvas 93/83 1. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Šajā direktīvā "satelīts" ir satelīts, kas darbojas frekvenču joslās, kuras saskaņā ar telekomunikāciju tiesību aktiem ir rezervētas, lai raidītu signālus atklātai uztveršanai, vai kas ir rezervētas slēgtas lietotāju grupas komunikācijai. Otrajā gadījumā apstākļiem, kuros notiek individuālā signālu uztveršana, tomēr jābūt salīdzināmiem ar apstākļiem, kādi ir pirmajā gadījumā."

9 Minētās direktīvas 1. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā ir noteikts:

"a) Šajā direktīvā "atklāti raidījumi caur satelītu" ir atklātai uztveršanai domātu programmas nesēju signālu, raidorganizācijai kontrolējot un tās atbildībā, ievadīšana nepārtrauktā komunikāciju ķēdē, kas ved uz satelītu un atpakaļ uz zemi.

b) Atklāta raidīšana caur satelītu notiek tikai dalībvalstī, kur programmas nesējus signālus raidorganizācijas kontrolē un tās vārdā ievada nepārtrauktā komunikāciju ķēdē, kas ved uz satelītu un atpakaļ uz zemi."

10 Direktīvas 93/83 4. panta 1. un 2. punktā ir paredzēts:

"1. Atklātu raidījumu caur satelītu mērķiem izpildītāju, skaņu ierakstu producentu un raidorganizāciju tiesības aizsargā saskaņā ar Direktīvas 92/100/EEK 6., 7., 8. un 10. panta noteikumiem.

2. Šā panta 1. punkta mērķiem "bezvadu apraide" Direktīvā 92/100/EEK ir tāda, kas ietver atklātu apraidi caur satelītu."

Valsts tiesiskais regulējums

11 Saskaņā ar Francijas *Code de la propriété intellectuelle* [Intelektuālā īpašuma kodeksa] L.214-1. pantu:

"Ja skaņu ieraksts ir ticis publicēts komerciāliem mērķiem, izpildītājs un producents nav tiesīgi aizliegt:

[..]

2) tā pārraidīšanu, nedz arī šīs pārraides vienlaicīgu un pilnīgu apraidi kabeļtīklā.

Iepriekš minētā komerciāliem nolūkiem publicēto skaņu ierakstu izmantošana, neskatoties uz šo skaņu ierakstu fiksēšanas vietu, piešķir izpildītājiem un producentiem tiesības uz atlīdzību. Šo atlīdzību izmaksā personas, kuras izmanto komerciāliem nolūkiem publicētos skaņu ierakstus, ņemot vērā šī panta 1. un 2. punktā paredzētos nosacījumus.

Atlīdzība aprēķināma, ņemot vērā ienākumus no izmantošanas, vai, ja tos nav iespējams noteikt, to nosaka kā fiksētu summu [..].

[..]"

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

12 *Lagardère* ir Francijā reģistrēta raidsabiedrība. Tās programmas tiek veidotas Parīzē izvietotajās studijās un translētas caur satelītu. Signāli atgriežas uz zemes, kur tos uztver Francijā izvietotās retranslācijas iekārtas, kuras pārraida programmas auditorijai, izmantojot frekvenču modulācijas joslas (FM).

13 Tā kā šis pārraides veids nenosedz visu Francijas teritoriju, satelīts pārraida signālus arī uz Felsbergā, Zāras federālajā zemē (Vācijā), izvietoto raidītāju, kas ir tehniski aprīkots raidījumu pārraidīšanai no liela attāluma uz Franciju. Šo pārraidi veic *Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision Europe 1* (turpmāk tekstā —

"*CERT*"), kas ir *Lagardère* meitas sabiedrība. Franču valodā pārraidītās programmas tehnisku iemeslu dēļ var uztvert arī Vācijā, bet tikai ierobežotā perimetrā. Vācijā tās netiek komerciāli izmantotas.

14 *Lagardère* pieder arī zemes ciparu skaņas apraides tīkls, kas ļauj nosūtīt signālus no Parīzē izvietotajām studijām uz raidītāju Vācijā gadījumā, ja satelīts nedarbojas. Pirms satelīta sistēmas ieviešanas minētais aprīkojums bija vienīgais veids signālu nosūtīšanai uz šo raidītāju. Tomēr šis aprīkojums darbojas vēl joprojām.

15 Tā kā *Lagardère* savās pārraidēs izmanto skaņu ierakstus, kurus aizsargā intelektuālā īpašuma tiesības, tā Francijā maksā izpildītājiem un šo skaņu ierakstu producentiem atlīdzību par to izmantošanu (turpmāk tekstā — "atlīdzība par skaņu ierakstu izmantošanu"). Šo atlīdzību maksā *SPRE*. Savukārt *CERT* par šo pašu skaņu ierakstu pārraidīšanu Vācijā maksāja ikgadēju atlīdzību *GVL*, kas ir Vācijā reģistrēta sabiedrība un *SPRE* līdzniece.

16 Lai izvairītos no tā, ka divreiz tiek maksāta atlīdzība par skaņu ierakstu izmantošanu, starp *Europe 1* un *SPRE* noslēgtais līgums, ko pagarināja līdz 1993. gada 31. decembrim, paredzēja, ka atlīdzības summa, kas *Europe 1* jāmaksā izpildītājiem un producentiem, tiks samazināta par summu, ko *CERT* samaksājis *GVL*.

17 Kaut arī no 1994. gada 1. janvāra vairs nepastāvēja nekāds līgums, kas ļautu *Europe* 1 veikt šo samazinājumu, tā tomēr turpināja to darīt. Uzskatot, ka šāds samazinājums bija nepamatots, *SPRE* cēla prasību pret *Europe 1 Tribunal de grande instance de Paris* [Parīzes Apgabaltiesa], kas apmierināja *SPRE* prasību par to, ka *Europe 1* ir jāsamaksā visa atlīdzība. Pēc tam, kad šo nolēmumu apstiprināja *Cour d'appelde Paris* [Parīzes Apelācijas tiesa], *Lagardère*, kas ir *Europe 1* tiesību un saistību pārņēmēja, iesniedza apelācijas sūdzību *Cour de Cassation* [Kasācijas tiesa].

18 Uzskatot, ka pamata lieta ir saistīta ar Direktīvas 92/100 un Direktīvas 93/83 interpretāciju, it īpaši ņemot vērā *Bundesgerichtshof* (Vācija) 2002. gada 7. novembra lēmumu, Kasācijas tiesa nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Gadījumā, ja no kādas dalībvalsts teritorijas pārraidoša raidsabiedrība nolūkā paplašināt savu programmu pārraidīšanu šīs valsts auditorijas daļai izmanto raidītāju, kas izvietots netālu kādas citas dalībvalsts teritorijā un kura izmantošanas licence pieder tās kontrolētai meitas sabiedrībai, vai [..] Direktīvas 92/100 [..] 8. panta [2. punktā] un [..] Direktīvas 93/83 [..] 4. pantā paredzēto vienreizējo taisnīgo atlīdzību, kas maksājama par komerciālos nolūkos publicētiem skaņu ierakstiem, kuri ietverti pārraidītajās programmās, reglamentē šīs citas valsts tiesību akti?

2) Ja atbilde uz iepriekš minēto jautājumu ir apstiprinoša, vai pārraidošajai raidsabiedrībai ir tiesības atskaitīt no atlīdzības, kas tai jāmaksā par visām pārraidēm valsts teritorijā, savas meitas sabiedrības samaksāto summu?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

19 Ar savu pirmo jautājumu iesniedzējtiesa pēc būtības vaicā, vai tādas radio pārraides gadījumā, kāda ir pamata lietā, Direktīva 93/83 nepieļauj to, ka atlīdzību par skaņu ierakstu izmantošanu reglamentē ne tikai tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā raidsabiedrība ir reģistrēta, bet arī tās dalībvalsts tiesību akti, kurā tehnisku iemeslu dēļ izvietots zemes raidītājs, kas pārraida šīs programmas uz šo pirmo minēto valsti.

20 *Lagardère, SPRE* un Francijas valdība uzskata — tiktāl, ciktāl Direktīvas 93/83 1. panta 2. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka atklāta raidīšana caur satelītu notiek tikai dalībvalstī, kur programmas nesējus signālus ievada, šis noteikums skaidri paredz, ka jautājumā saistībā ar atlīdzību par skaņu ierakstu izmantošanu ir piemērojami tikai vienas valsts tiesību akti — pamata lietā minētais Francijas tiesību akts, — un tas izslēdz vienlaicīgu vairāku dalībvalstu tiesību aktu piemērošanu.

21 *GVL*, Vācijas valdība un Eiropas Kopienu Komisija norāda, ka minētais noteikums neattiecas uz tādu pārraidi, kāda ir pamata lietā, un ka tādēļ šis noteikums neaizliedz vienlaicīgi piemērot divu dalībvalstu tiesību aktus.

22 Tādējādi vispirms ir jāpārbauda, vai tādas radio pārraides, kādas ir pamata lietā, ir "atklāti raidījumi caur satelītu" Direktīvas 93/83 1. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē.

23 Šis pēdējais noteikums atklātus raidījumus caur satelītu definē kā "atklātai uztveršanai domātu programmas nesēju signālu, raidorganizācijai kontrolējot un tās atbildībā, ievadīšanu nepārtrauktā komunikāciju ķēdē, kas ved uz satelītu un atpakaļ uz zemi".

24 Pirmkārt, no Direktīvas 93/83 1. panta 1. punkta izriet, ka tādam satelītam šīs pārraides ietvaros ir jādarbojas frekvenču joslās, kuras saskaņā ar telekomunikāciju tiesību aktiem ir rezervētas, lai raidītu signālus atklātai uztveršanai (turpmāk tekstā — "atklātās frekvenču joslas"), vai kas ir rezervētas slēgtas lietotāju grupas komunikācijai (turpmāk tekstā — "slēgtās frekvenču joslas"). Saskaņā ar minēto noteikumu otrajā no šiem gadījumiem apstākļiem, kuros notiek individuālā signālu uztveršana, tomēr jābūt salīdzināmiem ar apstākļiem, kādi ir pirmajā gadījumā.

25 Tiktāl, ciktāl gan Francijas valdība, atbildot uz Tiesas rakstveida jautājumu, gan *Lagardère* pārstāvji tiesas sēdes laikā apstiprināja, ka signālu pārraide netika veikta atklātās frekvenču joslās, ir jāpārbauda, vai tādas radio pārraides gadījumā, kāda ir pamata lietā, individuāla signālu uztveršana varēja notikt apstākļos, kas salīdzināmi ar pārraidi atklātās frekvenču joslās.

26 Tā kā Direktīvas 93/83 1. panta 1. punkta otrajā daļā paredzētā pienākuma apjoms tajā nav precīzi definēts, tas ir jānosaka, ņemot vērā šīs direktīvas mērķi.

27 Vispirms šajā sakarā no minētās direktīvas preambulas septītā apsvēruma izriet, ka Direktīvas mērķis ir samazināt pašreizējo juridisko nenoteiktību par to, vai apraide

"caur satelītu, kura signālus var tieši uztvert", ietekmē tiesības tikai raidīšanas valstī.

28 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 93/83 preambulas trīspadsmito apsvērumu tās mērķis ir novērst atšķirīgu attieksmi pret programmu raidīšanu caur telekomunikāciju satelītiem, proti — tiem, kas darbojas slēgtās frekvenču joslās, kas pastāv dalībvalstīs, tādā veidā, lai visā Kopienā būtiskais kritērijs ir tas, vai darbi un citi aizsargāti tiesību objekti tiek pārraidīti atklāti.

29 Ir jāuzsver — kā to savu secinājumu 39. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts un kā tas izriet no Padomes 1991. gada 11. septembra Direktīvas projekta par dažu noteikumu saskaņošanu attiecībā uz autortiesībām un blakustiesībām, kas piemērojamas satelītu apraidei un kabeļu retranslācijai [COM(91) 276 *final*], — ka sākotnēji šāda atklāta pārraide tieši no satelīta bija iespējama tikai ar signāliem, izmantojot frekvenču joslas, kuras ar likumu rezervētas atklātai translēšanai. Savukārt translēšana caur signālu pārraidi slēgtās frekvenču joslās nebija paredzama. Tomēr satelītu un plašam klausītāju lokam paredzēto uztvērējantenu tehnoloģiskās attīstības rezultātā kļuva iespējams pārraidīt tieši auditorijai, izmantojot slēgtās frekvenču joslas. Tādējādi, pat ja šīs slēgtās frekvenču joslas saskaņā ar tiesību aktiem telekomunikāciju jomā nav formāli rezervētas atklātai pārraidīšanai, Direktīvas 93/83 pieņemšanas laikā programmu pārraidošos signālus sabiedrība jau *de facto* varēja uztvert tieši no satelītiem, izmantojot šādas frekvenču joslas.

30 Tādējādi Kopienas likumdevējs nolūkā ņemt vērā šo tehnoloģisko attīstību vēlējās aptvert pārraides caur satelītu, kas izmanto slēgtās frekvenču joslas, un līdz ar to — attiecināt uz šīm pārraidēm Direktīvu 83/93 tikai tad, ja klausītāji var uztvert signālus individuāli un tieši no šiem satelītiem.

31 Visbeidzot ir jāatzīst — tādu ierobežotu personu loku, kas var uztvert satelīta signālus, tikai izmantojot profesionālu aprīkojumu, nevar uzskatīt par auditorijas daļu, ņemot vērā to, ka auditorijai ir jāsastāv no nenoteikta potenciālo klausītāju skaita (attiecībā uz auditorijas jēdzienu skat. 2005. gada 2. jūnija spriedumu lietā C-89/04 *Mediakabel*, Krājums, I-4891. lpp., 30. punkts).

32 Šajā gadījumā lietas dalībnieki pamata tiesvedībā piekrīt, ka attiecīgie satelīta signāli ir kodēti un tos var uztvert tikai ar profesionālu aprīkojumu. Šos signālus nevar uztvert ar plašai auditorijai paredzēto aprīkojumu.

33 Šādā gadījumā individuāla uztveršana nenotiek apstākļos, kas ir salīdzināmi ar apstākļiem saistībā ar pārraidēm atklātās frekvenču joslās. Līdz ar to tādas radio pārraides ietvaros, kāda ir pamata lietā, minētais satelīts nedarbojas kā satelīts Direktīvas 93/83 1. panta 1. punkta izpratnē.

34 Otrkārt, no iepriekš minētajiem apsvērumiem, it īpaši no šī sprieduma 32. punktā norādītajiem, izriet, ka tāda radio pārraide, kāda ir pamata lietā, neatbilst citam minētās direktīvas 1. panta 2. punkta a) apakšpunktā noteiktam kritērijam, proti, prasībai, ka programmas nesēju signāli ir domāti atklātai uztveršanai.

35 Salīdzinot dažādus šī noteikuma valodu versiju formulējumus, it īpaši angļu (*"programme-carrying signals intended for reception by the public"*), vācu (*"die programmtragenden Signale, die für den öffentlichen Empfang bestimmt sind"*), spāņu (*"las señales portadoras de programa, destinadas a la recepción por el*

público") vai holandiešu ("*programmadragende signalen voor ontvangst door het publiek*") valodā, var secināt, ka signāli ir tie, kas ir jāuztver auditorijai, nevis programmas, ko tie pārraida.

36 Šādu interpretāciju turklāt apstiprina Direktīvas 93/83 mērķis, kā minēts šī sprieduma 29. un 30. punktā.

37 Tādos apstākļos, kādi ir pamata lietā, tās ir programmas, kas ir paredzētas auditorijai, nevis caur satelītu pārraidītie signāli, kuri atgriežas uz zemes.

38 Ir jāatceras, ka šie signāli ir kodēti un tos var uztvert tikai ar profesionālu aprīkojumu — tādu, kāds ir Felsbergas raidītājam. Turklāt *Lagardère*, kas ir raidsabiedrība un kas pilnībā kontrolē attiecīgās pārraides, pati atzīst, ka pašreiz auditorija nevar uztvert šos signālus. Tās mērķis tādējādi nav nodrošināt, ka signāli, kas tiek pārraidīti uz satelītu un atpakaļ uz zemi, sasniedz auditoriju. Ir jāatzīst, ka šādu pārraižu ietvaros auditorijai ir paredzēti cita veida signāli, proti, tie, kas tiek pārraidīti pa garajiem viļņiem, kurus netranslē caur satelītu. *Lagardère* tādējādi nosūta signālus satelītam vienīgi nolūkā pārraidīt tos uz iepriekš minēto zemes raidītāju, kas reālā laikā vēlreiz pārraida programmas, neizmantojot satelītu. Tādējādi šis raidītājs ir vienīgais to signālu mērķis, kuri šajā lietā ir attiecīgās pārraides caur satelītu priekšmets.

39 Treškārt, Direktīvas 93/83 1. panta 2. punkta a) apakšpunktā ir prasīts, lai atklātai uztveršanai domātu programmas nesēju signāli tiktu pārraidīti "nepārtrauktā

komunikāciju ķēdē, kas ved uz satelītu un atpakaļ uz zemi". Tādējādi šī direktīva paredz slēgtu pārraižu sistēmu, kurā satelīts ir centrāls, būtisks un neaizvietojams elements, jo gadījumā, ja tas nedarbojas, pārraidīt signālus ir tehniski neiespējami un līdz ar to auditorija neuztver nevienu pārraidi.

40 Direktīva 93/83 savukārt principā neattiecas uz tādu pārraides sistēmu vai apakšsistēmu, kuras pamatvienība ir raidītājs un kas kopš tās uzstādīšanas brīža darbojas, izmantojot zemes audio digitālo aprīkojumu. Lai arī šādu sistēmu vai apakšsistēmu jebkurā brīdī var papildināt ar pārraižu satelītu, satelīts tādējādi nekļūst par būtisku, centrālu un neaizvietojamu sistēmas elementu.

41 Ceturtkārt, ja sakarā ar to, ka satelīts nedarbojas, raidsabiedrība pārraidītu signālus zemes raidītājam caur zemes ciparu skaņas apraides tīklu, satelītpārraide nebūtu notikusi un Direktīva 93/83 tādējādi nebūtu piemērojama pēc definīcijas. Tomēr, ja atbalstītu *Lagardère* un Francijas valdības viedokli, tiklīdz satelīts atkal darbotos, uz šo pārraidi neizbēgami attiektos Direktīva 93/83. Tādējādi Direktīvas piemērošana būtu atkarīga no neparedzamiem apstākļiem, kuri saistīti ar minētā satelīta darbību, kas savukārt radītu tiesisko nedrošību saistībā ar blakustiesībām piemērojamo sistēmu.

42 Šāda situācija nebūtu saderīga ar minētās direktīvas mērķi, kas ir — nodrošināt gan raidorganizācijām, gan tiesību īpašniekiem tiesisko drošību attiecībā uz komunikāciju ķēdei piemērojamajiem tiesību aktiem.

43 No visa iepriekš minētā izriet, ka tādas radio pārraides, kādas ir pamata lietā, nav atklāti raidījumi caur satelītu Direktīvas 93/83 1. panta 2. punkta a) apakšpunkta izpratnē. Tādējādi tās neietilpst šī panta 2. punkta b) apakšpunkta piemērošanas jomā.

44 Līdz ar to uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka tādas radio pārraides gadījumā, kāda ir pamata lietā, Direktīva 93/83 neiestājas pret to, ka atlīdzību par skaņu ierakstu izmantošanu reglamentē ne tikai tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā raidsabiedrība ir reģistrēta, bet arī tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā tehnisku iemeslu dēļ izvietots raidītājs, kas pārraida šos raidījumus uz pirmo valsti.

Par otro jautājumu

45 Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa pēc būtības vaicā, vai Direktīvas 92/100 8. panta 2. punkts ir interpretējams tādējādi, ka šajā noteikumā minētās taisnīgās atlīdzības noteikšanai raidsabiedrība vienpusēji var atskaitīt no atlīdzības par skaņu ierakstu izmantošanu, kas maksājama tajā dalībvalstī, kur tā ir reģistrēta, to atlīdzības summu, ko tā ir samaksājusi vai kas ir maksājama tajā dalībvalstī, kuras teritorijā atrodas zemes raidītājs, kas pārraida raidījumus uz pirmo valsti.

46 Vispirms ir jāuzsver — no Direktīvas 92/100 formulējuma un sistēmas izriet, ka tā paredz veikt minimālu saskaņošanu blakustiesību jomā. Tādējādi tās mērķis nav apstrīdēt šo tiesību teritorialitātes principu, kas ir atzīts starptautiskajās tiesībās un arī EK līgumā. Šīm tiesībām tādējādi ir teritoriāls raksturs, un valsts iekšējās tiesības turklāt var paredzēt sodu tikai par valsts teritorijā veiktām darbībām.

47 Papildus tam ir jāatgādina, ka pamata lietā programmas, kas saturēja aizsargātos skaņu ierakstus, tiek pārraidītas, izmantojot Francijas teritorijā izvietotus zemes raidītājus, kā arī Vācijas teritorijā izvietotu zemes raidītāju. Tiktāl, ciktāl radio pārraide tādējādi notiek divu dalībvalstu teritorijās, minētās tiesības izriet no divu valstu tiesiskā regulējuma.

48 Šajā kontekstā ir jāatzīmē — Tiesa jau ir atzinusi, ka nepastāv neviens objektīvs iemesls, kurš attaisnotu to, ka Kopienu tiesa paredz kārtību vienādas taisnīgas atlīdzības noteikšanai, kas nenovēršami nozīmētu, ka Tiesa rīkojas dalībvalstu vietā, kurām Direktīva 92/100 neparedz nevienu konkrētu kritēriju. Tādējādi tikai pašu dalībvalstu kompetencē ir noteikt to teritorijās vispiemērotākos kritērijus, lai nodrošinātu Kopienā noteiktā taisnīgas atlīdzības jēdziena ievērošanu (2003. gada 6. februāra spriedums lietā C-245/00 *SENA*, *Recueil*, I-1251. lpp., 34. punkts).

49 Tomēr dalībvalstīm sava kompetence šajā jomā ir jāīsteno robežās, kas noteiktas Kopienu tiesībās, it īpaši Direktīvas 92/100 8. panta 2. punktā, kurā paredzēts, ka atlīdzībai jābūt taisnīgai. Precīzāk, tām ir jānosaka tādi noteikumi taisnīgai atlīdzībai, kas nodrošinātu pienācīgu līdzsvaru starp izpildītāju un producentu interesēm, saņemot atlīdzību par noteiktu skaņu ierakstu pārraidi, un trešo personu interesēm pārraidīt skaņu ierakstus atbilstoši saprātīgiem noteikumiem (iepriekš minētā sprieduma lietā *SENA* 36. punkts).

50 Tādējādi jautājums par to, vai šī atlīdzība, kas ir samaksa par komerciālu skaņu ierakstu izmantošanu it īpaši pārraides nolūkiem, ir taisnīga, ir jāizvērtē, tostarp ņemot vērā šīs izmantošanas komerciālo vērtību (iepriekš minētā sprieduma lietā *SENA* 37. punkts).

51 Lai noteiktu šo vērtību, konkrētajā jautājumā ir jāvadās pēc Direktīvas 93/83 preambulas septiņpadsmitajā apsvērumā paredzētajiem kritērijiem un tādējādi jāņem vērā visi pārraides parametri, tostarp faktiskā auditorija, potenciālā auditorija un valodas versija.

52 Skaņu ierakstu izmantošana pārraidēm tajā dalībvalstī, kur atrodas minētais zemes raidītājs, nekādā veidā nemazina faktisko vai potenciālo klausītāju skaitu tajā valstī, kur raidsabiedrība reģistrēta, nedz arī šīs izmantošanas komerciālo vērtību šīs pēdējās minētās valsts teritorijā.

53 No lietas materiāliem turklāt izriet, ka skaņu ierakstu pārraide ir faktiska komerciāla izmantošana tikai Francijas teritorijā, jo reklāmas laiks tiek piedāvāts vienīgi Francijas uzņēmumiem. Tāpat gandrīz visa auditorija atrodas Francijā, jo, pirmkārt, attiecīgo pārraidi šajā gadījumā var uztvert tikai neliela Vācijas auditorijas daļa un, otrkārt, pārraide ir franču valodā.

54 Tomēr tiktāl, ciktāl pārraidēm tajā dalībvalstī, kur atrodas iepriekš minētais zemes raidītājs, faktiskā vai potenciālā auditorija tomēr pastāv, aizsargāto skaņu ierakstu izmantošanai šajā valstī ir zināma ekonomiskā vērtība, pat ja tā ir zema. Līdz ar to, ņemot vērā šā sprieduma 46. punktā minēto teritorialitātes principu, šī valsts var prasīt taisnīgas atlīdzības samaksu par šo skaņu ierakstu pārraidīšanu tās teritorijā. Iepriekšējā punktā noteiktie apstākļi, kas ierobežo šīs lietošanas ekonomisko vērtību, attiecas tikai uz šīs atlīdzības likmi, un tie ir jāņem vērā valsts tiesām, nosakot atlīdzību. No otras puses, ar tiem netiek apstrīdēts tas, ka šādi noteikta atlīdzība ir samaksa par skaņu ierakstu izmantošanu šajā valstī un ka šo samaksu nevar ņemt vērā, lai aprēķinātu taisnīgu atlīdzību citā dalībvalstī.

55 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz otro jautājumu ir jāatbild: Direktīvas 92/100 8. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā noteikumā paredzētās taisnīgās atlīdzības noteikšanai raidsabiedrībai nav tiesību vienpusēji atskaitīt no atlīdzības par skaņu ierakstu izmantošanu, kas maksājama tajā dalībvalstī, kur tā ir reģistrēta, to atlīdzības summu, ko tā ir samaksājusi vai kas ir maksājama tajā dalībvalstī, kuras teritorijā izvietots zemes raidītājs, kas pārraida raidījumus uz pirmo minēto valsti.

Par tiesāšanās izdevumiem

56 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata prāvā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) tādas radio pārraides gadījumā, kāda ir pamata lietā, Padomes 1993. gada 27. septembra Direktīva 93/83/EEK par dažu noteikumu saskaņošanu attiecībā uz autortiesībām un blakustiesībām, kas piemērojamas satelītu apraidei un kabeļu retranslācijai, neiestājas pret to, ka atlīdzību par skaņu ierakstu izmantošanu reglamentē ne tikai tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā raidsabiedrība reģistrēta, bet arī tās dalībvalsts tiesību akti, kuras teritorijā tehnisku iemeslu dēļ izvietots raidītājs, kas pārraida šos raidījumus uz pirmo valsti;

2) **8. panta 2. punkts Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā, ir jāinterpretē tādējādi, ka šajā noteikumā paredzētās taisnīgās atlīdzības noteikšanai raidsabiedrībai nav tiesību vienpusēji atskaitīt no atlīdzības par skaņu ierakstu izmantošanu, kas maksājama tajā dalībvalstī, kur tā ir reģistrēta, to atlīdzības summu, ko tā ir samaksājusi vai kas ir maksājama tajā dalībvalstī, kuras teritorijā izvietots zemes raidītājs, kas pārraida raidījumus uz pirmo minēto valsti.**

[Paraksti]